

GIẤC MỘNG PHÙ SINH

Đời như giấc mộng phù sinh/Nửa chừng tỉnh giấc thấy mình đã xa/Một thời phiếm mộng phù hoa/Tàn cơn gió lạnh như là khói sương

Giấc mộng phù sinh

Đời như giấc mộng phù sinh
Nửa chừng tỉnh giấc thấy mình đã xa
Một thời phiếm mộng phù hoa
Tàn cơn gió lạnh như là khói sương

Ngắm nhìn một đóa liên hương
Trầm lao phủ lối tà dương ngược dòng
Hoa yên nhuộm áo nâu sòng
Đường xa tuyết lạnh vân phong cuối mùa

Rời nhành trúc lặng vườn thưa
Ai đi giữa lối bông đùa tỉnh mê
Tiếng cười sáo lộng hả hê
Vượt dòng tằm tối tan bể đắng cay

Vạn trùng trăm nỗi lắm may
Về trong tỉnh thức như mây nhẹ bỗng
Đoạn trừ tiêu ngã, sắc không
Thường sinh một cõi xuôi dòng giác an.

Đừng buồn nhé!

Đừng buồn nhé, nở nụ cười mỗi sáng
Bỏ ngoài kia những tán thán khen chê
Bởi lời người như gió thổi sơn khê
Rồi cũng hóa những tàn hương tan vội

Đừng buồn nhé dấu cuộc đời có rồi
Hãy bình tâm mở lối để tháo ra

Bỏ xuống đây những gánh nặng hằng hà
Rồi đứng dậy với tâm hồn nhẹ hẫng

Đừng buồn nhé dẫu cuộc đời có đắng
Vị đắng kia rồi cũng sẽ tàn phai
Mỗi một ngày nắng sẽ đổi làm hai
Đừng giữ lại những nỗi lòng lạnh lẽo

Một đời người đã bao lần khô héo
Những buồn vui hoạn nạn lẫn hơn thua
Đầy phàm phu trong tham oán dối lừa
Lòng vỡ vụn như sóng ngoài bờ cát

Sau đau đớn sẽ là ngày thanh thoát
Chiếc lá xanh tươi mát giữa suối nguồn
Một đời người qua mấy cuộc thảm thương
Mới chợt ước được về nơi tĩnh lặng

Người về nhé! ngồi đây và sưởi ấm
Một hành mây và ngọn nắng cuối mùa
Đã qua rồi những vướng bận hơn thua
Người về dưới mái hiên Chùa thanh vắng

Đêm vỗ lại những giấc nồng lành lặn
Rải yêu thương và những hạt từ bi

Nghe chuông lặng, mở tâm hồn an ổn
Bỏ trần luân và những chuyện tư nghi.

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm**